

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Leden 2021

Ročník 2, číslo 3

DŮLEŽITOST MODLITBY

S němými dušemi Kristus nikdy nezůstává dlouho – pokud k němu nezačnou volat, odejde. Jak úžasný dopad má modlitba na naše společenství s Ježíšem! Jedno se neobejde bez druhého. Ti, kteří neustále setrvávají v přítomnosti laskavého Přímluvce, se modlí horlivě a nepřetržitě. Ti, kteří v přímluvách svádějí nejtěžší boje, se budou velmi dlouho držet Anděla, s nímž zápasí. Jozuův hlas zastavil na několik hodin slunce na obloze, ale hlas modlitby může udržet slunce spravedlnosti po měsíce i celé roky.

Charles Haddon Spurgeon (1836-1892)

OBSAH

Rada těm, co nejsou zachráněni John Ch. Ryle	3
Ráj na zemi (Lk 23,43) Jan Karafiát.....	7
Milost vede k očekávání (Tt 2,13) Jaroslav Kernal	12
Láska, která přísně vychovává (Žd 12,4-6) Steven Cole	17
Jákobova hořká sklizeň (Gn 33,18-34,31) Jaroslav Kernal	28
Ještě tento rok (Lk 13,8) Charles H. Spurgeon.....	40

RADA TĚM, CO NEJSOU ZACHRÁNĚNI

John Charles Ryle

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

NEEXISTUJE ŽÁDNÁ VÝMLUVA

Je nejvyšší čas, abych tento traktát ukončil. Věřím, že co jsem vám předložil, se vši vážností zvažíte. Modlím se k Bohu z celého srdce, aby vám tímto poznáním požehnal.

Na rozloučenou bych chtěl říci něco těm, kdo se nemodlí. Nepředpokládám, že všichni, kdo čtou tyto stránky, jsou lidmi modlitby. Pokud se nemodlíte, mějte se mnou strpení a nechte mě k vám dnes Božím jménem promluvit.

Čtenáři, jenž se nemodlíš, mohu tě pouze varovat, ale varuji tě se vši vážností. Varuji tě, neboť jsi v hrozivém nebezpečí. Pokud se svým současným přístupem zemřeš, je tvá duše ztracena. Budeš vzkříšen jenom k věčnému utrpení. Varuji tě, neboť ačkoliv vyznáváš Krista, jsi bez výmluvy. Neexistuje ani jeden pádný důvod, proč bys měl dál žít bez modlitby.

Je zbytečné říkat, že nevíš, jak se modlit. Modlitba je ten nejjednodušší čin v celém náboženství. Je to jednoduše mluvení k Bohu. Nevyžaduje učení ani sečtělou, abys mohl začít. Nepotřebuje nic jiného než srdce a vůli. Nejslabší kojeneček může plakat, když má hlad. Nejchudší žebrák může natáhnout ruku pro almužnu a nečeká, až najde vhodná slova. Nejaslepenějšímu člověku stačí pouze mysl, aby našel, co vyznat Bohu.

Je zbytečné říkat, že nemáte vhodné místo k modlitbě. Kdokoli dokáže najít dostatečně soukromé místo, pokud má vůli. Náš Pán se modlil na hoře, Petr na střeše, Izák na poli, Natanael pod fíkovníkem, Jonáš v břiše velryby. Jakékoliv místo se může stát pokojíkem, kazatelnou i Bételem a být pro nás místem Boží přítomnosti.

Je zbytečné říkat, že nemáte čas. Lidé mají spoustu času, pokud ho umí využít. Čas se může krátit, ale vždy je dost dlouhý na modlitbu. Daniel měl na ramenou královské povinnosti, a přesto se modlil třikrát denně. David vládl mocnému národu, a přesto říká: „Večer, zrána, za poledne lkám a sténám“ (Ž 55,18). Když je čas opravdu žádaný, vždy se dá najít.

Je zbytečné říkat, že se nemůžete modlit, dokud nemáte víru a nové srdce, a že musíte sedět a čekat na ně. To znamená přidat hřích k hříchu. Už tak je dost špatné být neobrácený a jít do pekla. Ještě horší je říci: „Vím o tom, ale nebudu volat o milost.“ Toto je argumentu, pro který v Písmu není žádné opodstatnění. „Dotazujte se na Hospodina,“ praví Izajáš, „dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko“ (Iz 55,6). „Vezměte s sebou tato slova, obraťte se k Hospodinu,“ říká Ozeáš (Oz 14,3). „Odvrať se proto od své ničemnosti a pros Boha,“ říká Petr Šimonovi Mágovi (Sk 8,22). Chcete-li víru a nové srdce, jděte k Pánu a proste ho o ně. Právě samotný pokus o modlitbu je často oživením mrtvé duše.

Ó, čtenáři bez modlitby, kým a čím jsi, že od Boha nic nežádáš? Uzavřel jsi dohodu se smrtí a peklem? Zanechávají tě červ a oheň klidným? Nemáš žádné hříchy, jež potřebují odpustit? Nemáš strach z věčného utrpení? Netoužíš po nebi? Ach, kéž by ses probudil ze své současné pošetilosti. Ach, kéž bys zvážil svůj pozdější konec. Ach, kéž bys vstal a vzýval Boha. Běda, přichází den, kdy se mnozí budou hlasitě modlit: „Pane, Pane, otevři nám,“ ale příliš pozdě; kdy mnozí budou prosit skály, aby na ně padly, a kopce, aby zakryly ty, kteří by nikdy nevolali k Bohu. Se vší láskou vás varuji, dejte si pozor, aby to nebyl konec vaší duše. Spása je vám na dosah. Neztraťte nebe jen proto, že jste neprosili.

TOUŽÍTE PO SPÁSE?

Dovolte mi promluvit k těm, kdo mají skutečnou touhu po spasení, ale nevědí, jaké kroky mají podniknout nebo kde začít. Nemohu než doufat, že někteří čtenáři se ocitnou v tomto duševním rozpoložení, a pokud existuje i jen jediný takový, musím mu nabídnout laskavou pomoc.

Na každé cestě se musí udělat první krok. Musí dojít ke změně od klidného sezení k pohybu vpřed. Cesty Izraele z Egypta do Kanaánu byly dlouhé a únavné. Čtyřicet let uplynulo, než překročili Jordán. Přesto se našel někdo, kdo se pohnul jako první, když putovali z Rámy do Sukótu. Kdy člověk skutečně učiní svůj první krok k tomu, aby vyšel ven z hříchu a ze světa? Dělá jej ten den, kdy se poprvé modlí svým srdcem.

Každá budově má svůj první základní kámen a na který se poklepe na samotném začátku. Archa se stavěla sto dvacet let. Přesto byl den, kdy Noe zatnul svou sekeru do prvního stromu, který pokácel, aby ji postavil. Šalamounův chrám byl nádhernou stavbou. Ale byl den, kdy byl první obrovský kámen položen hluboko do hory Mórija. Kdy se v srdci člověka skutečně začíná objevovat chrám Ducha? Začíná to, můžeme-li posuzovat, když poprvé v modlitbě vylévá Bohu své srdce.

CO DĚLAT

Pokud toužíte po spasení a chcete vědět, co máte dělat, radím vám, abyste šli ještě dnes k Pánu Ježíši Kristu, na prvním soukromém místě, které najdete, a upřímně a srdečně ho prosili v modlitbách, aby zachránil vaši duši.

Řekněte mu, že jste slyšeli, že přijímá hříšníky, a že řekl: „Toho, který ke mně přijde, nevyženu.“ Řekněte mu, že jste ubohý odporný hříšník a že k němu přicházíte ve víře v jeho vlastní pozvání. Řekněte mu, že se zcela a úplně vkládáte do jeho rukou; že se cítíte ohavně, bezmocně a beznadějně a jestli vás nezachrání on, nemáte vůbec žádnou naději na spasení. Proste ho, aby vás osvobodil od viny, moci a následků hříchu. Proste ho, aby vám odpustil a omyl vás svou vlastní krví. Proste ho, aby vám dal nové srdce a vložil Ducha svatého do vaší duše. Proste ho, aby vám dal milost a víru a vůli a vůli stát se jeho učedníkem a služebníkem od tohoto dne navždy. Ó, čtenáři, ještě dnes pojd' a vyznej tyto věci Pánu Ježíši Kristu, pokud to myslíš se svou duší vážně.

Řekněte mu to svým způsobem a svými vlastními slovy. Když jste nemocní a přijde za vámi lékař, dokážete mu popsat, kde cítíte bolest. Pokud vaše duše skutečně pocítí svou nemoc, určitě najdete, co vyznat Kristu.

NEPOCHYBUJTE

Nepochybujte o jeho ochotě zachránit vás, ačkoliv jste hříšníci. Kristovým údělem je spasit hříšníky. Sám říká: „Nepřišel jsem volat k pokání spravedlivé, ale hříšníky“ (Lk 5,32).

Nečekejte, protože se cítíte nehodni. Nečekejte na nic. Nečekejte na nikoho. Čekání přichází od ďábla. Tak, jak jste, jděte ke Kristu. Čím horší jste, tím více ho potřebujete prosit. Nikdy se nevyléčíte postáváním stranou.

Nemějte starost, že je vaše modlitba koktavá, vaše slova slabá a váš jazyk ubohý. Ježíš vám rozumí. Stejně jako matka rozumí prvotnímu šišlání svého dítěte, tak rozumí požehnaný Spasitel hříšníkům. Umí vyčíst povzdech a porozumět sténání.

Nezoufejte, když nedostanete okamžitou odpověď. Zatímco mluvíte, Ježíš naslouchá. Pokud vyčkává s odpovědí, je to jen z moudrých důvodů, a aby zkusil, zda to myslíte vážně. Odpověď určitě přijde. Ačkoliv to bude trvat, počkejte na ni. Určitě přijde.

Ach, čtenáři, pokud si přeješ být zachráněn, pamatuj na rady, které jsem ti dnes dal. Jednej podle nich čestně a ze srdce a budeš spasen.

Předchozí kapitoly z knihy „Povolání k modlitbě“

1. [Modlitba je nezbytná ke spáse člověka](#)
2. [Zvyk modlit se je znakem opravdového křesťana](#)
3. [Modlitba – nejzanedbávanější povinnost](#)
4. [Modlitba je zdrojem velikého povzbuzení](#)
5. [Svědomitost v modlitbě: Tajemství svatosti](#)
6. [Modlitba a odpadnutí](#)
7. [Modlitba a spokojenost](#)

RÁJ NA ZEMI (LK 23,43)

Jan Karafiát

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

- *I řekl jemu Ježíš: Amen, pravím tobě: Dnes budeš se mnou v ráji. (Lk 23,43)*

Představte si, že tento lotr, který tu visí na dřevě kříže a kterému Pán Ježíš na dřevě visící praví „Amen, pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji“, byl náš milý přítel, s kterým jsme se mívali rádi. Kde pak on nyní je a jak se mu tam vede? Mohli bychom říci, kde oni vlastně jsou a jak se jim tam vede? Arciže. „Co pak my určitě můžeme vědět, kde jsou? My o tom určitého nevíme nic!“ To je možné. Vy třeba nevíte nic, ale že by se nevědělo určitého nic? Zdali jste si dali kdy práci, abyste věděli, kde jsou vaši přátelé? Co pak se nepraví, že jsou v ráji a co pak vy nevíte, jak se to tam v ráji má? A tu vy docela dobře rekněte: Dvojí je ráj. Ten ráj, který byl na počátku, a ten, který je v nebi. A dvojí je Adam: ten v ráji a ten nebeský Adam. A dvojí rodina Adamova: ta, s níž souvisíme všichni, a ta druhá, se kterou podle Ducha svatého můžeme souviset všichni.

A vy rekněte: „Netěšte nás tím nebeským rájem! My chceme ráj zde na zemi“. To je úplně moudrá řeč. Jestliže vy na světě nemáte rajskeho a nebeskeho nic, nemáte ani pro věcný život žádné útěchy. Ale o to běží, abyste na tomto světě měli něco rajskeho a nebeskeho. Pak máte důvod, abyste se těšili na ten nebeský ráj.

I. JAKÉ PAK TO MĚL TEN PRVNÍ ADAM V TOM SVÉM PRVNÍM RÁJI?

Co pak nám praví o tom Písmo určitého? A co z toho mohu přesně, logicky uzavírat? Otevřete si, prosím, Genesis 3, 8. Tu máte v Písmu řeč zcela zřetelnou: Bůh tam ke svému lidu přichází a oni s ním mají obecnství. To je tedy nepopíratelné, že v tom prvním ráji měli lidé obecnství s Bohem. Když se na

světě máte s někým upřímně rádi, tedy doznáte, že je to na světě to nejlepší. A tady oni se mají rádi s tím nebeským Otcem! On z veliké lásky sleduje každé jejich hnutí a všude samá láska! Takové to bylo v obecenství s Pánem Bohem. To nejsou nějaké iluze, to je fakt, takže když jsme písmáři a čteme později v Exodu 25,22, jak se pořizuje stánek, když je to všechno ztracené, tak si řekneme, že nám to není nic nového. „A tam přicházet budu k tobě a s tebou z té slitovnice z prostředku dvou cherubínů, kteří jsou nad truhlou svědectví, mluvit to všechno, co bych tobě poroučet chtěl k synům Izraelským.“ To je ozvěna z ráje. Ano, takové to v ráji bylo. A já jdu dál. Otevřete si, prosím, Římanům 8,15: „Nepřijali jste zajisté ducha služby opět k bázni, ale přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, totiž Otče“. To není nic nového. To jest ozvěna z ráje. Představte si děti, které mají svého šlechetného otce velice rády a čekají, kdy že se jeho hlas ozve. Konečně se ozve! V nadšení k němu běží a vysypou mu své věci. Tak to bylo v ráji. To je obecenství s Bohem.

A teď si řekněme, co pak tam všechno nebylo a co tam bylo? Tam nebylo hříchu. Co je hřích, to oni nevěděli. To byl pro ně pojem naprosto cizí. Hřích je porušení toho krásného poměru, který máte s Bohem. Když se tento krásný poměr poruší, to je hřích. Ale ne, oni to nemají pokažené, oni mají ten nejkrásnější poměr s Pánem Bohem. Mají svědomí tak čisté, jaké jen může být na tomto světě. Mít čisté svědomí, to je kus nebe a ráje. To je síla. Když jdete do práce a máte čisté svědomí, to se to jinak jde, než když máte svědomí obtížené. Představte si stezku plnou nebezpečí. Kdo po ní poběží? Dítě s čistým svědomím.

A v ráji není žádné nemoci, kterou působí hřích. Ne, to v ráji nemají.

A co tam oni mají? Všecko ovoce Ducha svatého, lásku, radost, pokoj, tichost, dobrotu, dobrotivost, věrnost, krotkost, středmost. Odkud to máš? Co pak ti lidé byli plni Ducha svatého? Zajisté! Nemohli být bez Ducha svatého. Měli přece tělo takové, jako my. Je to možné, žít v takovém těle v obecenství s Bohem a bez Ducha svatého? Ne, to není možné. Tělo bez Ducha svatého bude vydávat samé hříchy. Když však oni mají svědomí čisté, není u nich skutků těla. Nu, pak je tam Duch svatý a jeho všechno

ovoce. Oni jsou ratolesti na nebeském kmenu, obalené Božím ovocem. Ale nyní, popatřete! Ono je to ztracené všecko! Ale něco tu zůstává. My vidíme, jaké to mohlo být, co by se dalo čekat a možná, že se dá čekat ještě něco lepšího. To mne vede k tomu druhému:

II. JAKÉ PAK TO MÁ RODINA TOHO DRUHÉHO ADAMA, SAMOTNÉHO KRISTA, V TOM DRUHÉM RÁJI?

Nu, my máme zcela určité zprávy, jaké oni to tam mají. Co pak vy si myslíte, že to v tom druhém ráji je špatnější než v prvním? To jste na omylu. Kde oni vlastně jsou a jaké to tam mají? Oni jsou tam, kde je Pán Ježíš. A to je ráj? Jmenujte si to, jak chcete, oni jsou tam, kde je Kristus. „Dnes budeš se mnou!“ Kde to je, to není žádná starost. Pohledte, prosím, do Skutků 7,59: „Pane Ježíši, přijmi ducha mého!“ Co to znamená? „Pane Ježíši, ať jsem tam, kde jsi ty!“ Tak on si přeje, aby byl s Pánem Ježíšem? Arciže. Oni jsou tam, kde je Kristus. Lazar umřel a nesli ho do lůna Abrahamova. Lůno Abrahamovo není cíl, nýbrž s Abrahamem jsou tam, kde jsou lidé Boží, u Pána Ježíše Krista. Tak lid Boží, plný Ducha svatého, je u Pána Ježíše? Otevřete si, prosím, Filipským 1,23: „K obojímu se k tomu nakloňuji, žádost maje umřítí, a býti s Kristem, což by mnohem lépe bylo“. Tu to máte. Být s Kristem. Tam, kde je on.

A co tam bude mít? Všechno, co je v Kristu. Vy máte s ním plné, dokonalé obecenství. Myslete si to nejlepší, co si jen můžete myslet. To je všecko málo. A ze všeho toho to nejlepší a nejvydařenější je on. Apoštol Pavel, který dovedl věci tak určitě vyjádřit, na to zde nestačí a utíká se k proroku Izajáši: „Čeho oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteří ho milují.“ Ale to je všecko málo, neboť tam je to neskonale vzácnější. Když ten Štěpán zde na světě tak hovoří s Pánem Ježíšem, myslíte si, že je tam méně obecenství? Ó, ne, tam musí být obecenství více, když jsou tam s Bohem tváří tvář. On sám praví: „Zůstaňte ve mně“. A když zůstáváte v něm, tu teprve se vám začnou otvírat oči. Nemohu mít svědomí méně čisté než tam v ráji, nemohu mít

méně Ducha svatého, ale ukazuje se všeho plnost, jestliže jsem v něm, ve studnici života. V světle jeho světlo vidíme. Tak praví již žalmista. Když mám rád Písmo, dovedu si v nebi představit takové přednášky, které odhalují všechno ve světě, všechny záhady světa. Ale on je nade všechno!

III. ALE JAK SE TAM DOSTAL TAKOVÝ LOTR, KTERÝ VISÍ VEDLE KRISTA PRO SVÉ ZLOČINY, A JAK MU MŮŽE ŘÍCI: DNES BUDEŠ SE MNOU V RÁJI?

Jinak ne, než že se o to zasadí ten, který si ho tam přeje mít a půjde tou Boží, usouzenou cestou. Ten lotr bude z jeho rodiny, a když bude z jeho rodiny, pak se tomu nebudete divit, že je v ráji. On pošle svého svatého Ducha. Každému lotrovi, ať je jaký je, se otevřou oči a on začne velice hořekovat nad sebou samým. Co se vám ukazuje? Ukazuje se nám, že to není s hříchem, jak jsme si my mysleli, že by byl jeden veliký a druhý malý a jeden lotr veliký a druhý malý. Když se poznáme z Ducha svatého, pak vidíte, že jste lotři. A jak se tam dostane takový lotr? To je to nejvznešenější v Božích plánech. To je jeho evangelium, jádro všech jeho plánů od věků, že v plnosti času Bůh půjde na svět sám, aby ukázal, jaký on je milovník. „Všichni jste se uchýlili, ale jeden jediný nemá příčiny, abyste nemohli být v té slávě nebeské! Já to ponesu za vás!“ Až to budete potřebovat, pak se budete radovat. Teď nastává doba, abyste vystihli jeho tajemství. Lotr vírou se chytil Pána Ježíše. „Já jsem lotr, ale on mne miluje nade všechno.“ Ty nemáš tušení, jak jsi krásný, když jsi obmyt drahou krví Kristovou. To byla práce, to ho něco stálo, abyste byli čistí vy!

IV. A TO ČTVRTÉ JE JEN ZÁVĚR, KTERÝ ZNÍ MNOHÉMU V DUŠI: JÁ VIDÍM, ŽE TO NEJVZÁCNĚJŠÍ, CO TI MILÍ V PÁNU ZESNULÍ MAJÍ, MŮŽEME MÍT I MY ZDE NA ZEMI.

Co je v nebi nejvzácnější? Obecenství s Pánem Bohem. On sám je daleko lepší než vše ostatní. My můžeme mít s ním obecenství. „Zůstaňte ve mně.“

„Aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa!“ Otevřete si, prosím, 1. Janův 1,3: „Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme vám, abyste i vy s námi obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i se Synem jeho Ježíšem Kristem.“ To je naše povolání, abychom s ním měli obecenství zde na zemi.

Nu, jak pak to svedeme? Jen jako ten lotr. My musíme být z jeho rodiny. Vždyť vy všichni můžete být z jeho rodiny, protože jsme něco z toho prvního Adama zdědili! Vy nepotřebujete uvést důkaz, že z Adama pocházíte. To se vidí na vás. Ale ten druhý důkaz žádný anděl nemůže uvést, žádný anděl nemůže souviset s tím druhým Adamem! Žádný anděl nebude mít obecenství s Kristem, jako vy je budete mít. Ten nebeský Adam si přeje mít s vámi obecenství. On si to usmyslil, on to způsobil. On to dává, že máte jeho. Vy jste nad sním bělejší. On odpustil a je všecko v pořádku.

Jaké to bude nyní dál? Takové to nebude, jako s lotrem. On šel hned pryč ze světa. Ale vy zůstanete na světě a svět nebude rájem. Svět zůstane zatím světem, ale uprostřed toho světa porušeného a převráceného musí být při vás vidět království Boží.

Každý ve svém kroužku prosazuje jeho nebeské myšlenky. To je ráj. Vy jste na to, abyste měli obecenství s Kristem a všude kolem sebe ukazovali ovoce Ducha svatého a prosadili všechny řády Boží.

Pro druhé pak neztrácejte naději. Ó, vy šťastní lidé! Myslete si, že jste v nebi a rozpomínáte se na svět. Jaké to tu bylo? Ach, bylo to těžké, ale něco vzácného tam bylo: Obecenství s Kristem! Tak se věci mají.

A končím tím, čím jsem začal. Kde jsou naši přátelé, se kterými jsme se mívali rádi? Tu se mi nelíbí při našich pohřbech, co slýchávám. Jestliže vaši přátelé neměli žádného obecenství s Kristem a vy také ne, tu dovedu na pohřbu jen mlčet jako pěna a nemám pro vás žádného potěšení. Ale když vidíte, že měli v Kristu své všecko a je-li vám to dáno, že vy máte v Kristu své všecko, stále s ním obecenství, nu pak, kde jste vy, tam jsou oni, a kde jsou oni, tam jste vy. „Dnes budeš se mnou v ráji.“ Amen.

Kázáno 4. dubna 1909.

MILOST VEDE K OČEKÁVÁNÍ (Tt 2,13)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

- *Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. (Tt 2,11-13)*

Podstatná část druhé kapitoly je věnovaná zdravému učení, které je aplikované na jednotlivé skupiny lidí ve sboru – na starší muže, starší ženy, mladší muže, mladší ženy, otroky. Pavel vysvětluje, jak má vypadat křesťanský život, který bude dělat čest učení našeho Spasitele Boha (Tt 2,10). A hned na to navazuje také doktrínálním vysvětlením.

Pavel začíná tím, že se zjevila Boží milost, zachraňující milost. Velmi jasně ukazuje, že milost zachraňuje. Petr připomínal církvi v Jeruzalémě, že židé i pohané jsou spaseni milostí našeho Pána Ježíše Krista (Sk 15,11).

- *Milostí tedy jste spaseni skrze víru. (Ef 2,8)*

Milost zachraňuje. Boží milost je aktivní a koná své dílo v těch, kteří jsou mrtví pro své viny a hříchy. Boží milost probouzí k životu, dává světlo, pozvedá, dává nové srdce, které už není kamenné, není ve tmě, ale je měkké, masité, schopné věřit v Pána Ježíše Krista a činit pokání. To je dílo Boží milosti. To nemůže udělat žádný člověk a žádný člověk k tomu nemůže přispět svými zásluhami nebo jakýmkoliv skutkem. To je něco, co musí udělat Bůh sám skrze milost. Ale tady dílo Boží milosti ani zdaleka nekončí.

Dvanáctý verš mluví o tom, že Boží milost, kromě toho, že zachraňuje, také vychovává. Dílo Boží milosti se neomezuje jenom na záchranu hříšníka, ale pokračuje také proměnou hříšníka. Minule jsme viděli, že kde

není dílo proměny, není ani dílo záchrany. Záchrana nemůže být bez proměny a opravdová proměna života nemůže být bez záchrany. Ve stejné míře jako je Boží milost zachraňující, je tato milost také proměňující. Skrze milost jsme posvěcováni a rosteme do podoby Pána Ježíše Krista.

Člověk nemůže mít Krista jako Spasitele, pokud není Kristus také jeho Pánem. Jestliže Kristus nevládne nad životem člověka, jestliže se člověk ochotně a z lásky nepodřizuje Ježíši Kristu, potom takový člověk není zachráněn pro věčnost – a je jedno jestli si to třeba sám o sobě myslí nebo to vyznává nebo to o něm říkají druzí. Ale milost nás nevychovává jenom ke svatosti, ale vede nás také k očekávání Kristova druhého příchodu.

Zachraňující milost nejenom zachraňuje, ale také vychovává. Vychovává ty, které zachraňuje a vychovává je ke zbožnému a svatému životu *v přítomnosti*. Podívejte se na konec dvanáctého verše, který mluví o tom, že milost nás učí žít *v tomto věku*. Kdybychom procházeli Novým zákonem, viděli bychom, že stále znovu nám předkládá jenom dva věky: věk přítomný, nynější a věk budoucí. Žijeme v tomto nynějším věku a jsme vychováváni Boží milostí, abychom se v tomto věku zřekli bezbožnosti a světských vášní a žili rozumně, spravedlivě a zbožně. Když Pán Ježíš mluvil o hříchu proti Duchu svatému, řekl, že kdo by mluvil proti Duchu:

- *... tomu nebude odpuštěno v tomto věku ani v budoucím. (Mt 12,32)*

V 1K 10,11 Pavel mluví o tom, že nás zastihl přelom věků. Ale z tohoto nynějšího věku jsme vysvobozeni Ježíšem Kristem, který vydal sám sebe za naše hříchy (Ga 1,4). A když Pavel mluví o spasení z milosti, říká, že má nadcházejícím věkům prokázat:

- *... jak nesmírné bohatství milosti je v jeho [Boží] dobrotě k nám v Kristu Ježíši. (Ef 2,7)*

Žijeme v nynějším věku a očekáváme *věk budoucí*. Už nepatříme nynějšímu věku, ale byli jsme z něj vysvobozeni. Proto nás Písmo ujišťuje, že naše občanství není pozemské, ale nebeské. Už nepatříme do tohoto

světa, ale byli jsme z něj vytrženi a přeneseni do království Božího syna (Ko 1,13). Proto také ve stejném listu čteme:

- *Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. (Ko 3,1-2)*

Jsme sice ponecháni ve světě, abychom byli svědectvím o Boží milosti a abychom hlásali mocné skutky toho, který nás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla (1Pt 2,9), ale nepatříme do tohoto světa. Náš život, naše smýšlení, naše jednání, naše postoje, naše očekávání – to všechno má ukazovat na to, že patříme budoucímu, přicházejícímu věku. O tom je první část druhé kapitoly Titovi a ve třináctém verši je vysvětlení: Stejná milost, která nás zachránila, nás učí žít svatě v tomto věku, tedy učí nás už nyní žít podle standardů *přicházejícího věku*, a tatáž milost nás také učí žít *v očekávání tohoto přicházejícího věku*.

Všimněte si, že posvěcení ve verši dvanáct je druhou stranou mince očekávání z verše třináct. Co tím chci říct? Jednoduchou věc: stejně jako jsme mluvili o tom, že kde není posvěcení, není se vší pravděpodobností ani spasení, právě tak musíme mluvit také o tom, že kde není očekávání slavného příchodu Pána Ježíše Krista, ani tam se vší pravděpodobností není dílo milosti, která nejenom posvěcuje, ale především zachraňuje. Kdo je zachráněn z tohoto nynějšího věku, vyhlíží a očekává příchod budoucího věku, příchod Krále slávy, příchod Spasitele, kdy bude naše spasení naplněno a my vykoupeni tělesně.

Podívejte se do 1. Tesalonickým 1. Pavel napsal dopis mladé církvi, kterou před nemnoha týdny založil. V Tesalonice bylo skutečné probuzení. Lukáš ve Skutcích 17 říká, že uvěřili někteří Židé, kterým Pavel zvěstoval evangelium v synagoze, a také:

- *... velmi mnoho Řeků, kteří už ctili jediného Boha, a nemálo žen z významných rodin. (Sk 17,4)*

Zástupy lidí, Židů i pohanů, se staly křesťany. Tito lidé přijali Boží slovo, uvěřili v Ježíše Krista, narodili se z Ducha svatého. Pavel nepochybuje o jejich vyvolení (1Te 1,4). Jak popisuje jejich křesťanský život?

- *Lidé sami vypravují, jak jste nás přijali a jak jste se obrátili od model k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a skutečnému a očekávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, Ježíše, jenž nás vysvobozuje od přicházejícího hněvu. (1Te 1,9-10)*

Život křesťanů z Tesaloniky byl svědectvím pro lidi kolem nich a nejenom v Tesalonice, ale v celé Makedonii (viz 1Te 1,8). Lidé mluvili o jejich obrácení, tedy o tom, jak do jejich životů přišla milost, která zachraňuje – ukázala se Boží milost, která přináší spásu. Tito lidé byli zachráněni, takže se obrátili od model k Bohu. Ale tam dílo Boží milosti neskončilo – oni sloužili Bohu živému a skutečnému. Dílo spasitelné Boží milosti pokračovalo v posvěcení. Křesťané v Tesalonice začali žít jako lidé Kristova království, žili z moci přicházejícího věku. Co jiného znamená, že sloužili Bohu živému a skutečnému, než že každý den přinášeli sami sebe jako oběť živou, svatou a Bohu milou (Ř 12,1). To byla jejich bohoslužba – jejich posvěcení, jejich svatý život, jejich růst ve svatosti a zralosti byl službou, ve které Bůh sám nacházel zalíbení.

Ale ani tady ještě dílo Boží milosti v životech tesalonických křesťanů nekončilo. Nejenom, že se obrátili od model k Bohu a sloužili Bohu, ale také očekávali z nebe Božího syna, kterého Bůh vzkřísil z mrtvých. Opustili to, co bylo za nimi, co bylo staré, a upřeli se k tomu, co je nové, co bylo před nimi, vyhlíželi s očekáváním Kristův příchod. To je nádherný popis křesťanského života. Očekávání Kristova příchodu je stejnou součástí křesťanského života jako posvěcení, jako služba živému Bohu.

Můžeme se na to podívat ještě jinak: Mohl by křesťan, který zakusil bídu hříchu, porozuměl moci a velikosti hříchu a byl zachráněn skrze víru v Ježíše Krista, mohl by takový křesťan neočekávat jeho zaslíbený příchod? Mohl by ten, kdo poznal svého Vykupitele, kdo poznal jeho dobrotu a milost, kdo se seznámil s jeho svatostí a slávou, hledět jenom k tomuto

životu a nevyhlížet příchod svého Pána? Představte si člověka, který se zamiloval – netěší se snad takový člověk na to, až se bude moct setkat s milovanou osobou, nevyhlíží příchod této osoby, neupíná své očekávání jediným směrem? A když přijde kdokoliv jiný, třeba i dobrý přítel, stejně bude mysl i srdce zamilovaného člověka stále toužit po tom jediném!

Křesťan je člověkem, který se zamiloval do Ježíše Krista. Kristus je mu vším. A proto očekává jeho příchod. Křesťan je také služebníkem svého Pána. Miluje svého Pána, ale zároveň je služebníkem, který slouží svému Pánu jako otrok. A mohl by služebník, když mu Pán řekl, že se brzo vrátí, přestat čekat na svého Pána? Přesně to stalo farizeům, jak o tom mluví Ježíš v podobenství o vinařích a vinici. Vlastník vinice dlouho nejde, ponecháme si vinici pro sebe. A když přijde jeho syn, zabijeme ho, a vinice bude naše (Lk 20,9-16). Co s nimi udělán pán vinice?

- *Přijde, zahubí ty vinaře a vinici dá jiným. (Lk 20,16)*

Člověk, který není Boží milosti vychováván k očekávání příchodu Ježíše Krista, dopadne stejně jako tito vinaři. Takový člověk může mít pocit, že jeho život patří jenom jemu, že on sám vládne nad svým životem. Ale Boží milost nám ukazuje, že nepatříme sami sobě, že za nás bylo zapláceno výkupné. Proto chceme svým životem oslavovat Boha. Proto je očekávání příchodu Ježíše Krista nezbytnou součástí křesťanského života, protože se stává tou nejlepší motivací pro svatý život, proto abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní a žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku. To je důkazem díla Boží zachraňující milosti v životě člověka. Tato milost nás vede k tomu, abychom očekávali. Co očekáváme?

LÁSKA, KTERÁ PŘÍSNĚ VYCHOVÁVÁ (ŽD 12,4-6)

Steven Cole

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Všichni jsme to už zažili: nový věřící plný radosti vstoupí do sboru. Zpočátku je všechno v pořádku a všichni jsou z jeho spasení nadšeni. Pak ale přijde zkouška. Může to být nemoc, ztráta zaměstnání nebo problém ve vztahu, nejčastěji s někým v církvi. Dotyčný začne vynechávat shromáždění a vyhýbat se těm, kdo se s ním pokoušejí setkat. Zanedlouho je zpátky ve světě, zahořklý vůči křesťanům a zahořklý vůči Bohu. Co se to stalo? Různých spolupůsobících příčin může být mnoho, ale hlavní příčinou jeho duchovního selhání bylo to, že nepochopil nebo správně nereagoval na Boží výchovu. Nebude-li nikdy činit pokání a nepodřídí-li se opět Bohu, je možná jedním z těch, které znázorňuje semeno padlé na kamenitou půdu (Lk 8,13). Ti napřed „s radostí přijímají slovo“. To v nich ale nezakoření, a proto „věří jen nějaký čas a v čas pokušení odpadají“.

Učení o tom, jak Bůh ve své lásce přísně vychovává své děti, patří mezi ty biblické pravdy, které mají, pokud je správně chápeme a uplatňujeme, největší praktický přínos pro náš život. Pokud je nechápeme, neobstojíme, když na nás přijdou zkoušky – jakože určitě přijdou. Jak jsme viděli, autor listu Židům se snaží své čtenáře připravit na to, aby vírou vydrželi v pronásledování, které je podle všeho na spadnutí. Už „museli podstoupit mnohý zápas s utrpením“, mimo jiné urážky, vězení a nezákonné zabavení majetku (10,32-34).

Přesto potřebovali ještě vytrvalost (10,36). Po výzvě, aby vytrvali „v běhu, jak je nám uloženo“ (12,1), a to tak, že budou upírat pohled na Ježíše a jeho utrpení, jim nyní autor vysvětluje, jak Bůh z lásky přísně vychovává své děti. Tento text pokračuje až do verše 12,11, ale z časových důvodů se

pro dnešek musíme omezit jen na 12,4-6. Abychom jako křesťané obstáli v boji se zlem, musíme rozumět učení Písma o tom, jak Bůh z lásky přísně vychovává své děti.

1. KŘESŤANSKÝ ŽIVOT JE TUHÝ BOJ NA ŽIVOT A NA SMRT PROTI SILÁM ZLA (12,4).

Autor přechází od metafory maratónského běhu (12,1-3) k metafoře utkání zápasníků či boxerů. Řecké slovo přeložené zde jako „zápas“ je příbuzné se slovem „antagonista“. Starověcí rohovníci nenosili vycpané rukavice jako dnešní boxeři. Ale i s těmito rukavicemi nezřídka uštkdří boxer svému soupeři tak tvrdou ránu, že mu způsobí mohutné krvácení a někdy i smrt. Člověk by se nerad dostal do ringu, pokud není připraven na boj se silným protivníkem, který je odhodlán srazit vás k zemi.

Když autor svým čtenářům říká, že v jejich zápase s hříchem ještě nedošlo na krveprolití, myslí tím, že zatím žádný z nich nezemřel jako mučedník. Staví to do kontrastu s tím, co před chvílí řekl o Ježíši, který prolil svou krev na kříži. Mezi řádky přitom naznačuje, že je tato krajní zkouška možná zanedlouho čeká také. Ale ať už pro svou víru doslova zemřeli nebo ne, obraz je jasný: křesťanský život je tuhý boj na život a na smrt proti mocným silám zla, který může skončit mučednickou smrtí. Autor personifikuje hřích tím, že o něm mluví jako o našem protivníkovi. Hřích je naším protivníkem dvojným způsobem:

A. Někdy je nepřítelem zlo ve světě, které vede boj proti Božímu lidu.

Autor právě vylíčil některé příšerné věci, které potkaly svaté ze Starého zákona: výsměch, bičování, okovy, vězení, kamenování, řezání pilou, popravy mečem (11,35-37). To všechno se jim přihodilo, protože zlí lidé nenávidí ty, kdo hlásají Boží spravedlnost a žijí podle ní. Jak vysvětluje Jan: „Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo“ (J 3,20). Pokud žijete tak, že posloucháte Boha, odráží vás

život Kristovo světlo do hříšných životů druhých. Sotva budete pan Populární nebo paní Oblíbená! Ježíš nás varoval na rovinu: „Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí“ (J 15,19).

B. Někdy je nepřítelem zlo ve mně, které vede boj proti Boží svatosti.

Pavel vysvětloval: „Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete“ (Ga 5,17). Petr nás vyzývá: „Milovaní, v tomto světě jste cizinci bez domovského práva. Prosím vás proto, zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši ...“ (1Pt 2,11). I když se vírou v Krista stáváme novým stvořením (2K 5,17), intenzivní hříšné touhy těla tím nejsou vymýceny. Hříchem, který hrozil konkrétně adresátům listu Židům, bylo to, že v nebezpečí pronásledování opustí víru v Krista. Tomuto pokušení, vedle dalších hříšných tužeb, čelíme my všichni. Jde ovšem především o to, že křesťanský život není výlet nedělní školky! Je to tuhý boj proti silám zla jak kolem nás, tak v nás.

C. Mým úkolem je vzdorovat silám zla a bojovat proti nim, ať pocházejí z kteréhokoli zdroje, i kdyby mě to mělo stát prolítí mé krve.

Ježíš jasně řekl, že povolání ke spasení je povoláním k tomu, abychom přišli o život: „Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej“ (Mk 8,34-35). Nezapomínejte, že vzít na sebe svůj kříž neznamenal nosit na krku řetízek s přívěskem. Člověk, který na sebe vzal svůj kříž, byl člověk, který byl veden k popravě. Tak že Ježíš nás předem varoval, že povolání k tomu, abychom ho následovali, je povolání do bitvy, které znamená smrt přinejmenším pro naši hříšnou přirozenost. A může zahrnovat také utrpení až po mučednickou smrt.

Myšlenka zápasu s hříchem a vzpírání se mu až do krve jednoznačně vyvrací učení, které říká, že „pokud zápasíte, nespoleháte se“. Podle tohoto učení je jakékoli úsilí z vaší strany projevem těla. Život v Duchu údajně spočívá v tom, že člověk věci pustí z rukou a pustí k nim Boha. Samozřejmě, že se na Boha musíme spoléhat a bojovat v jeho síle, ale zároveň jsme to *my*, kdo musíme zápasit a vzdorovat hříchu (Tt 2,12). V této bitvě není místo pro lenost či nečinnost. Izraelci museli spoléhat na Boha, ale také museli jít do boje a válčit s nepřítelem. Musíme se tedy spoléhat na Boha, ale také vzdorovat hříchu a bojovat proti němu. A pasivně se bojovat nedá!

D. Abych obstál v zápasu se zlem, musím se na své zkoušky dívat ze správného úhlu.

Autor říká: „Když se podíváte na ty, kdo byli kamenováni, řezáni pilou a popraveni mečem, tak byste na tom mohli být mnohem hůř, než jste! Možná ještě budete nuceni prolévat vlastní krev, ale zatím na to nedošlo. Jestliže ve zkouškách, kterými procházíte teď, opustíte víru v Krista, co budete dělat, až začne téct krev?“

Z toho si můžeme odnést praktické ponaučení: dokud pro svou víru nesnášíme strašlivé mučení a nehrozí nám, že budeme popraveni, vždycky najdeme takové, kteří to mají ještě daleko těžší než my. Když oni mohli obstát v horší situaci, můžeme my obstát v naší situaci.

E. Motivací k tomu, abych vytrval v zápase, i kdybych měl prolévat vlastní krev, je pomyšlení na Spasitele, který prolil svou krev za mne.

Autor právě řekl: „Myslete na to, co všechno on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu“ (Žd 12,3). Ježíš si utrpení, natož smrt, nezasloužil ani trochu, protože byl bez hříchu. Naproti tomu my všichni bychom si zasloužili mnohem víc utrpení, než kolik nás ho skutečně potkává, kdyby nám Bůh měl odplatit za každý hřích, kterého se dopustíme. A tak místo abychom si na své utrpení stěžovali nebo kvůli

němu Bohu hrozili pěstí, pomysleme raději na Ježíše, který trpěl jako nevinná oběť místo nás. Pomysleme na to, co bychom si zasloužili, kdyby nám měl Bůh dopřát dokonalou spravedlnost. Snášejme vírou to, co nás Bůh nechává vytrpět, s pohledem upřeným na Ježíše. Jak získat porozumění, které potřebujeme, abychom se dokázali podrobovat Boží láskyplné přísné výchově? Autor se nám právě chystá ukázat, že:

2. ABYCHOM MY, TOTIŽ BOŽÍ DĚTI, DOKÁZALI SNÁŠET ÚTRAPY ZÁPASU, DOSTALI JSME PÍSMO (12,5A).

Autor pokračuje: „Což jste zapomněli na slova, jimiž vás Bůh povzbuzuje jako své syny...“? Potom cituje Přísloví 3,11-12 ze Septuaginty. Text Septuaginty se liší od hebrejského textu, jehož závěr v překladu zní: „... *jako otec [domlouvá] synu*, v němž našel zalíbení.“ Jak už jsem vysvětloval dříve, v hebrejském textu původně nebyly vyznačeny samohlásky. Podle toho, jaká samohlásková znaménka k souhláskám doplníme, může vyznačená část verše znít „jako otec [domlouvá] synu“ nebo „aby způsobil žal synu“. Učenci, kteří Starý zákon překládali do řečtiny, to pochopili v tom druhém smyslu a rozhodli se použít sloveso „bičuje“. (Georg Bertram: *Theological Dictionary of the New Testament* [Eerdmans], ed. Gerhard Kittel, sv. 5., s. 609.) Zde mi ale jde o to, že autor cituje tuto část Písma a říká, že je adresována přímo jeho čtenářům jakožto Božím synům. Všimněme si:

A. V praxi nebudeme schopni žít podle Písma, pokud nejsme znovuzrozené Boží děti.

Text přísloví adresuje autor Božím „synům“ (či „dětem“; mužský rod je použit proto, že dědictví přecházelo na syny, viz 12,8). Bible učí, že *nikdo* není Božím dítětem od narození, ale pouze od nového narození skrze víru v Ježíše Krista (J 3,1-16). Pavel napsal: „Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši“ (Ga 3,26). Pokud nejsi Božím dítětem skrze víru v Krista, nevztahuje se na tebe Boží láska a přísná výchova, ale jeho hněv a

soud. Musíš tedy začít tím, že uvěříš v Ježíše Krista jako v toho, kdo tě zachránil před Božím soudem.

B. V praxi nebudeme schopni žít podle Písma, pokud ho neznáme nebo jsme ho zapomněli.

„A zapomněli jste na napomenutí, které vám praví jako synům...“ Některé překlady tuto větu chápou jako řečnickou otázku: „Což jste zapomněli...“? Ale ať už člověk zapomněl, co Písmo učí, nebo si to v první řadě nikdy nezjistil, výsledek je týž: neuplatní to v každodenním životě. Když přijdou zkoušky, bude reagovat v souladu se svým kulturním pozadím a se svým typem osobnosti, a ne tak, jak mu Bible říká, že by reagovat měl.

C. V Písmu k nám jakožto ke svým dětem mluví Bůh, aby nás povzbudil a přivedl na správnou cestu.

Autor nazývá tyto verše z knihy Přísloví „napomenutí“ (KMS, KR). Totéž slovo je někdy, v závislosti na kontextu, překládáno jako „povzbuzení“ (NBK, srovnej ČEP). Jak říká Pavel Timoteovi: „Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu“ (2Tm 3,16-17). Podstatné jméno přeložené zde jako „usvědčování“ je příbuzné se slovesem přeloženým v Židům 12,5 jako „kárá“. Znamená to přesvědčovat o nesprávnosti jednání. Autor listu vytáhne tento verš z Přísloví 3 a řekne: „Tohle Bůh říká vám jako svým synům.“ Co říká Písmo, říká Bůh nám osobně. Když čtete Bibli, prostě Boha, aby vám ukázal, jak se na vás vztahuje v oblastech, ve kterých potřebujete usvědčování a nápravu, abyste byli náležitě připraveni ke každému dobrému činu. Podívejme se na tyto verše a na to, co učí o jeho výchově:

**3. PÍSMO UČÍ, ŽE BŮH VE SVÉ LÁSCE PŘÍSNĚ VYCHOVÁVÁ
VŠECHNY SVÉ DĚTI (12,5B-6).**

Pokud jde Boží výchovu, všimněme si čtyř věcí:

A. Abychom na sebe správně vztáhli Boží výchovu, musíme pochopit, jak se liší od jeho trestu.

Boží trest pramení z jeho *hněvu* nad hříchem, zatímco jeho výchova pramení z jeho *lásky* k jeho dětem. V trestu jedná Bůh jako *Soudce*, ve výchově jako *Otec*. Řecké slovo přeložené jako „kázeň“ (KMS, NBK: „výchova“) znamená „výchova dětí“. Hříšník, který je trestán, splácí své hříchy. Za nás, kteří jsme vychováváni, je splatil Kristus. Trest plní Boží nárok na spravedlnost. Jeho účelem není náprava. Ve výchově nejde o spravedlnost, protože Kristus jí už dosáhl. Výchovou Bůh napravuje naše chyby a hříchy a rozvíjí v nás svou svatost.

Někdy může Boží výchova bezprostředně souviset s konkrétním hříchem jeho dětí. Jindy ale není následkem konkrétního hříchu, ale usiluje spíš o růst k dospělosti. Výchova sice ne vždy odstraňuje následky našeho hříchu – stále sklízíme, co jsme zaseli – Bůh je ale často zmírňuje svou milostí, když činíme pokání. Když pokání nečiníme, může být jeho výchova velmi tvrdá („bičuje“), až po fyzickou smrt (1K 11,29-31). Když Boží dítě zhřeší, neztratí sice spasení, ale může přijít o odměny (1K 3,14-15).

B. Abychom na sebe správně vztáhli Boží výchovu, nesmíme ji znevažovat.

Znevažovat Boží výchovu znamená mávnout nad ní rukou, jako by to byl prostě osud nebo smůla. Znamená to neuvědomovat si Boží řízení a jeho osobní péči ve *všem*, co nás potkává, od maličností po důležité věci. Nic se nám nestane náhodou. Bůh má pod kontrolou každou podrobnost našich životů, dokonce má spočítány i všechny vlasy na našich hlavách. Když věřícího potká zkouška a on na ni reaguje stoicky jako fatalista, znevažuje Boží výchovu. Když zatne zuby a vydrží to, aniž by ve zkoušce viděl Boží ruku vedenou jeho láskou, znevažuje Boží výchovu. Pokud si zkoušku nevezme k srdci, nezkoumá s modlitbou sám sebe a neprosí Boha, aby mu skrze ni pomohl růst, znevažuje Boží výchovu.

Když Šebovci a posléze Kaldejci napadli a povraždili Jóbovy služebníky a ukradli jeho stáda, Jób nehulákal: „Tak Šebovci a Kaldejci?! Ti lumpové! Já jim ukážu!“ Když jinou skupinu jeho služebníků a stád zasáhl blesk a zabil všechny až na jednoho, Jób si nezoufal: „Taková smůla!“ Když všech jeho deset dětí zahynulo v domě, který zbořilo tornádo, Jób nepokrčil rameny: „To už se tak někdy stává.“ Naopak vnímal hříšné činy zlých lidí i působení neosobních přírodních sil jako něco, co přichází přímo od Boha. Bezprostřední příčinou byl satan, ale Jób řekl: „*Hospodin* dal, *Hospodin* vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno“ (Jób 1,21; srovnej 2,10).

Přišel jsem na to, že je snazší vidět Boží ruku v tom, když udeří těžké zkoušky, než když se vyskytnou drobnější potíže, takže mám větší sklon znevažovat Boží výchovu při oněch mnoha menších nepříjemnostech, které mě potkávají. Například jedu pozdě na schůzku a doprava je horší než obvykle. Místo abych se na to díval tak, že mi Bůh ve své lásce nabízí příležitost cvičit se v trpělivosti, soptím nad dopravní zácpou. Nebo mám víc práce, než můžu stihnout, a do toho se složím s rýmou. Místo abych v tom spatřoval Boží ruku, říkám si: „No bezva! Jak to teď mám všechno udělat?“ Mohou to být ukňourané děti nebo necitlivá poznámka vašeho partnera. Mohou to být potíže s autem nebo nepříjemné jednání s neodbytným obchodním zástupcem. Abychom rostli ve zbožnosti, musíme *každou* zkoušku vnímat jako prostředek Boží přísné výchovy, jako příležitost k tomu, abychom se mu učili důvěřovat, kterou nám ve své lásce ušil přesně na míru. Neznevažujme tyto zkoušky!

C. Abychom na sebe správně vztáhli Boží výchovu, nesmíme kvůli ní klesat na mysli.

Klesat na mysli, když nás Bůh vychovává, znamená mít toho dost a chtít to vzdát. Znamená to upadnout do deprese a zoufat si, jako by nás Bůh opustil. Jak autor dále ukazuje, naše zkoušky jsou ve skutečnosti *důkazem*, že nás Bůh miluje a že jsme jeho děti. Ale člověk, který klesá na mysli, to ztratil ze zřetele. Je soustředěný na sebe, pohlcený svými zkouškami do té

míry, že je nedokáže vidět z Božího hlediska a nevidí v nich Boží záměr. Stejně jako Jákob vidí jen samé takové věci, o kterých může prohlásit: „*To všechno na mne dolehlo!*“ (Gn 42,36). Ale Bůh *to všechno* ve skutečnosti dělal *pro* Jákoba. Zbožný postoj se odráží v Josefově pohledu na to, že ho bratři nenáviděli a prodali do otroctví: „Vy jste proti mně zamýšleli zlo, Bůh však zamýšlel dobro; tím, co se stalo, jak dnes vidíme, zachoval naživu četný lid“ (Gn 50,20). Konečně:

D. Abychom na sebe správně vztáhli Boží výchovu, musíme pamatovat na to, že s námi vždy jedná s láskou, dokonce i tehdy, když na nás musí být přísný.

„Koho Pán miluje, toho přísně vychovává...“ Možná se zeptáte: „Copak Bůh nemiluje každého?“ Biblická odpověď zní: „Ne každého ve stejném smyslu.“ Abych to k něčemu přirovnal, já například mám rád děti. Myslím si, že děti jsou prostě báječné. Ale mám-li říct pravdu, *své děti* mám rád mnohem víc, než jak mám rád ostatní děti. Bůh miluje *své děti* zvláštním způsobem. Jeden ze způsobů, jak nám tuto lásku dává najevo, je ten, že nás vychovává. Když byly naše děti malé, občas jsem v nákupním středisku viděl děti, které se nechovaly, jak se sluší a patří. Když to byly děti někoho jiného, nekáral jsem je. Ale když zlobily moje děti (což se jim *příležitostně* také stávalo!), pokáral jsem je, protože je mám rád a chtěl jsem, aby se naučily podřizovat patřičné autoritě. Někdy jsem udělal chybu, když jsem je káral v nervozitě nebo v hněvu. Bůh ale jako náš nebeský Otec nikdy nedělá chyby. *Vždycky* nás kárá z lásky k nám a pro naše dobro, „k podílu na své svatosti“ (12,9).

Někteří z vás měli otce, kteří se na vás dopouštěli násilí. Pro vás to bude těžší, naučit se důvěřovat Boží lásce, když vás vychovává. Jeho výchova někdy může být velice tvrdá, jak naznačuje slovo „bičuje“. Všimněte si ale, koho bičuje: „každého, koho přijímá za syna“. Řecké slovo přeložené jako „přijímá“ znamená „vítá“ či „s potěšením přijímá“. A nebičuje *některé* své

syny, ale *všechny*, které přijímá za své syny. To znamená jak zbožné syny, kteří žijí v jeho blízkosti, tak nezodpovědné syny, kteří jsou ve víře nezralí.

V téhle věci ale musíme uplatnit víru. Když se v životě setkáme s tvrdou Boží výchovou, satan začne našeptávat: „Tak takhle s tebou zachází ten tvůj milující Bůh, co?“ Pokud nás přiměje pochybovat o Boží lásce nebo o jeho svrchovanosti v naší situaci, podaří se mu odtáhnout nás od našeho milujícího nebeského Otce. Kdosi moudře řekl: „Neposuzujte Boží lásku podle své situace. Posuzujte svou situaci podle Boží lásky.“

Vzpomeňte si na Josefa, který se následkem zrady svých bratrů stal otrokem v cizí zemi a skončil ve vězení, protože jednal správně a vzepřel se, když mu nadbíhala vdaná žena. Ten mohl snadno hořce pochybovat o Boží lásce a péči, zvláště během těch dvou let, kdy si nejvyšší číšník nevzpomněl na to, aby se o jeho situaci zmínil před faraónem. Josef ale vírou lpěl na Boží lásce a dobrotě a na jeho svrchovanosti nad každou situací. To, jak se Josef ve svých zkouškách spoléhal na Boha a podřizoval se mu, je pro nás příkladem, jak máme reagovat na Boží láskyplnou přísnou výchovu.

ZÁVĚR

Elisabeth Elliotovou připravily o jejího prvního manžela, Jima Elliota, oštěpy Indiánů z kmene Auků. Druhého manžela, Addisona Leitcha, jí vzala rakovina. V projevu na konferenci misijní organizace Urbana Missions v prosinci 1976 vyprávěla, jak jednou ve Walesu viděla ovčáka a jeho psa, kteří shromáždili stádo ovcí a nahnali je po rampě do nádrže s dezinfekcí, v níž se musely vykoupat. Ovce se snažily vyškrábat ven, ale pes na ně vrčel a chňapal jim po čumáčích, aby je zatlačil zpátky. Když se beranům už už podařilo z nádrže vylézt, vzal jejich pastýř dřevěný nástroj, kterým je uchopil za rohy a mrštil s nimi zpět do nádrže, kde je znova několik vteřin přidržel pod hladinou dezinfekčního roztoku. Paní Elliotová se zeptala ovčákovy manželky, jestli ovce chápou, co se s nimi děje. „Nemají ponětí,“ zněla odpověď. „V životě se mi přihodilo leccos,“ pokračovala paní Elliotová, „díky čemu jsem se dokázala velice přesně vcítit do toho, co

prožívaly ty ubohé ovce – nedokázala jsem si představit jediný důvod, proč se mnou můj Pastýř, kterému důvěřuji, zachází tak, jak se mnou zachází. A on mi žádné vysvětlení ani nenaznačil.“ Zdůraznila ale, že přesto musíme svému Pastýři důvěřovat a poslouchat ho, s vědomím, že mu na srdci leží naše nejlepší dobro. Jak uvidíme v příští lekci (12,9), na Boží láskyplnou přísnou výchovu musíme reagovat tak, že se mu s úctou podřídíme, a budeme mu důvěřovat jako svému milujícímu a svrchovanému nebeskému Otci. Abychom obstáli v boji se zlem, musíme rozumět učení Písma o tom, jak Bůh z lásky přísně vychovává své děti. A potom, ať je to zkouška menší či větší, se mu musíme ve víře podřídít a brát přísnou výchovu jako projev jeho lásky.

OTÁZKY K DISKUZI

1. Někdo přešel těžkou zkoušku a nyní pochybuje o Boží lásce. Jakou pastýřskou radu byste mu dali?
2. Uveďte některé konkrétní způsoby, jak znevažujeme Pánovu výchovu.
3. Jak může sklíčený člověk znovu získat naději? Viz Žalmy 42 a 43.
4. Jak věřící pozná, jestli jeho zkouška souvisí s nějakým hříchem nebo jestli má za účel jenom to, aby vyrostl v milosti?

JÁKOBOVA HOŘKÁ SKLIZEŇ (GN 33,18-34,31)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Opustili jsme Jákoba a jeho rodinu v závěru 33. kapitoly hned poté, co se Jákob usmířil se svým bratrem Ezauem. Potom se oba bratři rozešli. Ezau směřoval domů do Seíru a Jákob – ačkoliv řekl Ezauovi, že půjde za ním – se vydal do Sukótu. Když se podíváme na mapu, tak uvidíme, že Sukót leží tak trochu tím směrem, kterým by Jákob šel za svým bratrem do Seíru. A to je údaj, který nám může leccos napovědět.

Třicátá čtvrtá kapitola patří k těm nejtemnějším místům z celé knihy Genesis. Na několika místech v knize Genesis vidíme Boží soud – po pádu Adama a Evy (kap. 3), při potopě (kap. 6-8), při zmatení jazyků (kap. 11) nebo při zničení Sodomy a Gomory (kap. 19). Ve všech těchto případech je to Bůh, kdo jedná – svatý Bůh, naprosto spravedlivý Bůh, svrchovaný vládce a nanejvýš milosrdný stvořitel nebe i země.

Ale ve třicáté čtvrté kapitole jsou to lidé, kteří berou spravedlnost do svých vlastních rukou, jsou to lidé, kteří chtějí ukojit své vlastní vášně a žádosti, svou pomstu, a to bez ohledu na Boha. Co se stalo? Všechno to souvisí s Jákobem a s jeho nevěrou, s jeho neochotou zůstat věrný.

I. VÁŽNÉ NEBEZPEČÍ HROZÍ JÁKOBOVI (33,18-20)

Jákob odešel od Lábana, od pastýřského života, od života úspěšného obchodníka – vzpomeňte si, co všechno získal, takže musel jistě hodně obchodovat a úspěšně. Během svého pobytu u Lábana se upevňoval Jákobův vztah s Bohem. Bůh byl stále více ve středu života Jákoba i jeho rodiny. Nyní se ale Jákob přestěhoval zpátky do Kenaánu. A to s sebou přineslo mnohá

nebezpečí. Hned první nebezpečí se objevuje v tom, že Jákob neplní své sliby – nenásledoval svého bratra Ezaua do Seíru, jak mu slíbil.

Když se podíváme na mapu a uvědomíme si časové souvislosti, tak to skoro vypadá tak, že se Jákob přesunul maličký kousek za Ezauem a potom zůstal a čekal. Postavil své stany u Sukótu a čekal, jak zareaguje jeho bratr. Jákob nešel ani splnit to, co před lety slíbil Bohu. Když se mu Bůh ukázal na začátku jeho cesty k Lábanovi, tak Jákob řekl:

- *Navrátím-li se v pokoji do domu svého otce, bude mi Hospodin Bohem. Tento kámen, který jsem postavil jako posvátný sloup, stane se domem Božím. A ze všeho, co mi dáš, odvedu ti poctivě desátky. (Gn 28,21-22)*

Když čekal na setkání s Ezauem, tak si připomínal tyto události, jak překročil Jordán jenom s holí v ruce a nyní se vrací s velikým majetkem. Ale nesměruje do Bételu postavit Boží dům. Tam půjde až na Boží pokyn na začátku další kapitoly. Nyní ale tráví svůj čas v Sukótu a potom u Šekemu. A nejde o krátkou zastávku. Dína se narodila ve čtrnáctém roce Jákobovy služby u Lábana. Šest let nato Jákob od Lábana odešel. A ve 34. kapitole je sice Dína nazvaná jednou děvčátkem, ale všechno ostatní ukazuje na to, že to již byla dívka, která se mohla vdávat. Můžeme uvažovat o tom, že jí bylo minimálně 12, 13, 14 let. Takže mezi Gn 33,17 a Gn 34,1 je minimálně šest let a spíše ještě o něco více.

To, co bylo pro Jákoba normální v Lábanově domě – jeho vztah s Bohem, jeho poslušnost Bohu, následování Boha, tak se s novými podmínkami jaksi z Jákobova života vytratilo. Do Jákobova života se vloudily falešné tóny a jeho dům přestal být vzorem. Toto je muž, který stál tváří v tvář našemu Pánu! Muž, který přijal tolik duchovního i fyzického požehnání. Muž, kterého provázela Boží dobrota a Boží milost. Nyní se dostává do duchovní temnoty. Jeho duchovní život začíná vysychat. Možná to tak nevypadá navenek – podívejte se do v. 20 – zřídil Hospodinův oltář. Ale obávám se, že to byla jenom známka duchovního úpadku. Navenek proklamoval své náboženství, ale chyběla mu jeho moc. Pomalu se začal

utápet v problémech. Postavil sice oltář Hospodinu, ale když mu Bůh řekl, aby šel do Bételu a postavil mu tam oltář, tak musel celé své rodině přikázat:

- *Zbavte se cizích bohů, které máte mezi sebou! (Gn 35,2-3)*

Po dlouhé roky nechal Jákob svou rodinu žít v modlářství. Sám chtěl přestat být poutníkem a tak si nakonec koupil díl země od šekemských, aby mu na této zemi patřilo alespoň něco. Vidíme tady snahu Jákoba zabydlet se na této zemi. Proč se Jákob rozhodl utábořit u Sukótu? Proč se přestěhoval k Šekemu? Obávám se, že následoval bratrance svého otce Izáka – vzpomínáte si, kdo to byl? Izákův bratranec byl Lot, který se usídlil u bran Sodomy. Tráva tam – jak už to bývá – byla zelenější než na jiných místech, společnost byla lepší než jinde, kultura vybranější, ... Tak to asi působilo na Lota, a myslím, že to velmi podobně mohlo působit také na Jákoba, který se vrátil do Kenaánu.

Starověké záznamy a vykopávky vedou badatele k tomu, že považují tehdejší Šekem za centrum celé oblasti. Zdá se, že Jákob prostě zatoužil po ruchu velkoměsta, po kultuře, po společnosti, po dobrém obchodu – byl to bohatý muž, tak si možná chtěl dopřát na stará kolena trochu toho luxusu. Jakou za to zaplatil cenu? Odněsla to „jenom“ jeho rodina!

Křesťané, co je důležité ve vašem životě? Je to skutečně Bůh a jeho sláva? Je to Bůh a Boží věci, které určují naše jednání a rozhodování? Chceme skutečně na prvním místě být věrní Bohu, oslavit Boha a sloužit Bohu? Toto jsou otázky našeho každodenního rozhodování. Týká se to všech aktivit, které děláme: práce, studia, odpočinku, místa, kde budeme žít, místa i způsobu trávení dovolené, volného času. Budu dělat takové aktivity, které mi sice možná přinesou větší uspokojení nebo zisk, ale budou znamenat, že budu mít méně času na Boha a Jeho slovo, na službu Bohu, nebo se spokojím s něčím obyčejnějším, ale budu moci lépe žít s Bohem? Budu mít jistotu, že budu žít věrně? Je to o tom, co čteme, na co se díváme, co posloucháme, jak mluvíme, jak žijeme, jak se chováme.

- *Bud'te spokojeni s tím, co máte. Vždyť Bůh řekl: ‚Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.‘ (Žd 13,5)*

Jákob nedbal na toto základní pravidlo a vedlo ho to i s celou rodinou k duchovnímu úpadku. Ale nejen k duchovnímu úpadku – podívejme se dále:

II. VELKÉ NEŠTĚSTÍ DÍNY (34,1-2)

Dína si vyšla a dopadlo to špatně. Nikým nechtěný důsledek života v blízkosti Šekemu se rychle dostavil. Dína jednala tak, jak je to přirozené pro dívky jejího věku – šla se „podívat na dcery té země“. Chtěla strávit čas se svými vrstevnicemi. Mělo to jeden problém – tyto dívky neznaly Boha, neměly Boží bázeň a nebyly vedené k Bohu.

- *Neklamte se: ‚špatná společnost kazí dobré mravy‘. (1K 15,33)*

Šekem, syn vládce té země, Dínu ponížil tím, že si jí vzal a spal s ní. Na rozdíl od toho, co slyšíte dnes kolem sebe (a co pravděpodobně bylo normální i v Šekemu), Boží slovo říká, že je pro muže i ženu ponižující, hanlivé, když vstupují do manželství s tím, že si nezachovali sexuální čistotu. Takže můžete slyšet dokonce i z úst některých křesťanů, že na takové věci se už dneska nehraje! Ale je to stejné jako v případě Jákoba – žijeme totiž příliš blízko k branám Šekemu a příliš daleko od pravdy Božího slova, která má výsadní právo na to, aby formovala naše smýšlení, naše postoje i naše jednání.

Škemův hřích je neomluvitelný. I přes to, že neznal živého Boha a nežil podle jeho standardů. Porušil zásady pohostinnosti a svedl tuto dívku. Ale ačkoliv mluvíme o hříchu Šekema, tak musíme mít také na paměti slabost a nevěru Jákoba, které umožnily toto zahanbení jeho jediné dcery Díny. Duchovní slabost obvykle povede ke zjevným problémům v životě člověka. Duchovní slabost a nevěra se dříve nebo později ukáže v životě lidí – různým způsobem, ale obvykle nepřehlédnutelným.

Na druhé straně se nesmíme dopustit té chyby, že bychom problémy, které nás potkávají a budou potkávat, vždy přičítali na vrub duchovní

slabosti nebo nevěře. To by byl špatný úsudek a nebylo by to biblické rozlišování. Problémy přicházejí z nejrůznějších důvodů a skutečně jenom některé z nich jsou zapříčiněné duchovní slabostí člověka a jeho nevěrou.

III. NEČEKANÉ PLÁNY ŠEKEMA (34,3-12)

Šekem se do Díny zamiloval – a ačkoliv o tom text nemluví, tak z některých náznaků bychom mohli odvodit také to, že Dína se zamilovala do Šekema. Po ponížení Díny tak čeká ponížení také Jákoba. Otec Šekemův, Chamór, vládce té země, jde žádat Jákoba, aby mu dal svou zneuctěnou dceru za ženu pro svého syna. Jak zahanbující muselo být takové jednání pro Jákoba. Skutečně zvláštní je Jákobovo jednání v této situaci. Když uslyšel o poskvrnění Díny, tak se odmlčel. Jákob byl hlavou celé rodiny – matkou nad dětmi, jak se sám nazval (Gn 32,12), ale nyní mlčí a nic nedělá a my se můžeme znovu jen dohadovat, proč to tak je. Mlčel proto, že byl v šoku nad tím, co se stalo? Mlčel proto, že si uvědomil svou roli v tomto příběhu a vzpomněl si na Bétel? Nebo mlčel proto, že nevěděl, co má říct a čekal na své syny? Je skutečně těžké porozumět jeho mlčení a jeho pasivitě v této chvíli. Ale vypadá to, že toto mlčení se vztahuje k hříchu a ke zneuctění Díny. Jákob čekal, až přijdou jeho synové z pole. Zdá se, že bratři měli nějaké slovo v tom, za koho se provdá jejich sestra – tuto roli sehrál Lában v životě své sestry, Jákobovy matky, Rebeky.

Nyní dostávají lákavou nabídku – spojit dva významné rody. A zdá se, že Šekem toho chce dosáhnout za každou cenu: Dám vám, oč mě požádáte (v. 11,12). Slibují a nabízejí dary, nabízejí majetek, nabízejí zemi, nabízejí otevřenou sňatkovou politiku, nabízejí spojení – národní unii. Staneme se jedním lidem. Moji milí, tady se skrývá veliké nebezpečí pro Boží lid – a nezáleží na tom, v jaké době se nacházel nebo nachází. Boží slovo nás varuje:

- *Kdo chodívá s moudrými, stane se moudrým, kdežto tomu, kdo se přátelí s hlupáky, se povede zle. (Př 13,20)*
- *Málo kvasu celé těsto prokvasí. (Ga 5,9)*

Chcete být jako oni? To nebude problém – ale bude to lid podle *jejich* pravidel. Zbožný a bezbožný nemohou táhnout za jeden provaz. A pokud táhnou, potom je to provaz bezbožnosti a nikoliv zbožnosti. Kdykoliv Boží lid přestane rozlišovat mezi těmi, kdo patří Bohu a těmi, kdo Bohu nepatří, kdykoliv je Boží lid zaslepen lákavými nabídkami synů tohoto světa – může jít o společenské uznání, může jít o prestiž, může jít o majetek nebo o moc – vždycky to skončí špatně, zkázou.

- *Nemůžete pít kalich Páně i kalich démonů. (1K 10,21)*

Nemůžete se bratříčkovat s těmi, kdo jsou očividně modláři a přestože si berou Krista do úst, tak Jeho slovo pro ně nic neznamena. Představte si košík plný shnilých jablek. Co se stane, když k němu přidáte jedno zdravé? Nebo deset zdravých? Shnijí všechna. Dokonce, i když dáte jedno shnilé mezi deset zdravých jablek, tak to dopadne stejně – nakonec shnijí všechna. Jedinou cestou, jak si uchovat zdravá jablka, je oddělit je od těch shnilých. Každé, které začne hnít, dát hned pryč.

- *„Kdyby někdo nesl svaté maso v cípu svého šatu a dotkl by se tím cípem chleba, kaše, vína, oleje nebo jakéhokoli jídla, bude to tím posvěceno?“ Kněží odpověděli: „Nikoli.“ I řekl Ageus: „Kdyby se někdo poskvrněný mrtvolou dotkl něčeho z těchto věcí, poskvrní se to tím?“ Kněží odpověděli: „Poskvrní.“ (Ag 2,12-13)*

Jedinou cestou, jak si můžeme uchovat svatost, je oddělit se od hříchu v každé podobě. Jedinou cestou, jak se nestát pošetilci, je netrávit čas s pošetilci. Jedinou cestou, jak církev může být solí světa, je, že se nestane podobná světu. Řada církví se dnes ale chce vyrovnat světu – chtějí být jako svět, a myslí si, že pak jim bude svět naslouchat.

Irský kazatel Edward Donnelly ve své knize *Nebe a peklo* napsal: *Koho budou hledat lidi v krizi? Toho kdo je jako oni? Toho, kdo je rozesměje? Znovu a znovu se přesvědčujeme o tom, že lidé v nesnázích jsou instinktivně přitahováni k těm, kteří jsou vážní, opravdoví, kdo jsou v kontaktu se skutečným životem. Cítí ryzí charakter, schopnost doopravdy pomoci. ...*

Možná budou chvíle, kdy svět bude chtít, abychom se s ním spojili. Ale Boží lid patří Bohu a má zůstat věrný Bohu. Bez kompromisů, bez vytáček. Každý kompromis totiž vede k dalšímu. Jákobova duchovní slabost vedla k další svévoli – tentokrát ke svévoli jeho vlastních synů:

IV. LSTIVÉ PODMÍNKY JÁKOBOVÝCH SYNŮ (34,13-17)

Jákobovi synové předkládají Šekemovi své vlastní podmínky. A Mojžíš tu dodává jedno slůvko – Istimě. Toto slovo najdeme, když Izák mluvil s Ezauem, poté, co dal Jákobovi požehnání určené Ezauovi.

- *Přišel Istimě tvůj bratr a vzal ti požehnání. (Gn 27,35)*

Nyní Istimě přicházejí bratři Díny. Victor Hamilton ve svém komentáři ke Genesis srovnává Dínu s Támar, dcerou krále Davida. V obou případech jde o zneužití dívky a v obou případech je použité stejné hebrejské slovo. V obou případech jsou zde bratři – na jedné straně Jákobovi synové, na druhé straně Abšolóm. Jákobovi synové plánují Istimý úskok. Abšolóm připravoval svou pomstu dva roky. Jákob i David jsou v obou případech pasivní. Jediné, co oba příběhy odlišuje, je vzdor Támar, s nímž se vzpírala svému nevlastnímu bratrovi, který ji zneužil. Dína naproti tomu ochotně a rychle opouští otcův dům a stává se ženou Šekema.

Všimněte si slov Jákobových synů ve v. 15. Na jedné straně víme, že mluvili Istimě, na druhé straně – jejich podmínky ukazují na to, že jejich náboženství bylo zaměřené na vnější věci, mělo formu zbožnosti, ale postrádalo její moc.

- *Svolíme jen tehdy, budete-li jako my: dá-li se u vás každý mužského pohlaví obřezat. (Gn 34,15)*

Oni tady říkají pohanům, že musí být jako oni, což zní logicky a dobře. Ale způsob, jakým to chtějí udělat je úplně špatný. Chtějí toho dosáhnout vnějšími prostředky, obřízkou. Jako kdyby nějaká vnější věc mohla změnit nitro člověka. Z člověka se nestane křesťan tím, že se nechá pokřtít nebo že začne chodit do církve, ale tím, že se narodí shůry (J 3,3). Z kozy neuděláte

koně, když na ní budete dávat sedlo a strčíte jí z chlívku do stáje. Oni chtěli přizpůsobit svět církvi, ale už jsme si říkali, jak to dopadne – shnije všechno. Nelze nařídit lásku k Bohu – to Bůh musí dát člověku nové srdce, aby ho člověk mohl milovat.

Jákobovi synové tady jednají stejně jako Chamór a Šekem. Ti je zapřísahali, nabízeli, prosili. Jákobovi synové vydírají. Když nás neposlechnete, nebude nic, vezmeme si Dínu a odejdeme. Znovu používají prostředky světa. Ale dohoda už se blížila k uzavření.

V. CHTIVÁ DŮVĚŘIVOST ŠEKEMSKÝCH (34,18-24)

Šekem se hned nechal obřezat. A se svým otcem potom přemlouvají ostatní obyvatele Šekemu, aby udělali totéž. A podívejte se na to, jaké motivy stojí za jejich slovy a jejich jednáním:

- *Nebudou tak jejich stáda a majetek i všech jejich dobytek patřit nám? Budme jen svolni a oni se u nás usídlí. (Gn 34,23)*

My uděláme jen malý ústupek, ale oni pak budou cele patřit nám. Toto dělá hřích. Toto je výsledek kompromisu se světem. Začneme si s ním – a najednou jsme chyceni a spoutáni. Podobně, když obyvatelé Jábeše chtěli uzavřít smlouvu s amónským králem, který jim hrozil a chtěl je zničit:

- *Náchaš Amónský jim odpověděl: „Uzavřu ji s vámi tím způsobem, že každému z vás vyloupnu pravé oko. Tak uvedu pohanu na celý Izrael.“ (1S 11,2)*

Ochromím vás a oslepím – to je nabídka světa. A pak budete cele moji. Bez duchovního rozlišování, bez schopnosti postavit se na odpor. Svět vám rád udělá malý ústupek – ale cena za to bude vždycky neúměrná.

Milí přátelé, podívejte se na to. Tady jsou lidé, kteří jsou ochotní pro své vlastní zisky podstoupit i celkem bolestivý náboženský rituál. Tito lidé jsou pro nás také velkým varováním. Ne každý, kdo navenek vypadá jako křesťan, jím doopravdy je. Apoštol Pavel popisuje tyto falešné bratry, kteří se vloudili mezi křesťany, aby slídili po jejich svobodě a nakonec uvedli křesťany do otroctví zákona (Ga 2,4). Apoštol Petr mluví o lživých učitelích,

kterí budou v církvi (1 Pt 2,1) a dodává, že mnozí budou následovat jejich nezřízenosti. Jejich motivy jsou stejné, jako motivy šekemských:

- *Ve své hrabivosti budou vám předkládat své výmysly, aby z vás těžili. (2Pt 2,3)*
- *Pro hanebný zisk učí tomu, co se nepatří, a rozvracejí tím celé rodiny. (Tt 1,11)*

Apoštol Jan mluví o těch, kteří vyšli z nás, ale nebyli z nás (1 J 2,19).

- *Kdyby byli z nás, byli by s námi zůstali. Ale nezůstali s námi, aby vyšlo najevo, že nepatří všichni k nám, kdo jsou s námi. (1J 2,19)*

Nesmíme být proto překvapení, když se v církvi setkáme s lidmi, kteří budou jako šekemští. Lidské srdce je skutečně převrácené a hříšná a tato kapitola je toho dobrým dokladem. Mnozí – a Boží slovo nám opakovaně říká tuto strašlivou informaci, že to jsou skutečně mnozí, kdo se vloudili do Božího lidu pod nejrůznějšími záminkami. Motivem je vždycky nějaký osobní zisk a nikoliv láska ke Spasiteli. Může to být touha po přátelích, může to být nalezení smysluplné činnosti, může to být touha po uplatnění, kterou tito lidé jinde nenalézají – Alois Adlof ve svém komentáři k Bunyanově knize Cesta křesťana mluví o kazatelích, kteří svou práci dělají jenom proto, aby se nějak uživil. Je to prostě jejich práce, a když se objeví lepší nabídka, tak jdou za ní. Bunyan napsal svou knihu v 17. století a Adlof svůj komentář na konci 19. Totéž vidíme kolem sebe i dnes. Nic se nemění. Šekemští stále usilují o to, aby se stali součástí Božího lidu a mohli se podílet na požehnáních, které Bůh svému lidu zaslíbuj. Proto jsme opakovaně voláni k tomu, abychom zkoumali své srdce, abychom nesli ovoce, které ukazuje, že činíme pokání a že žijeme z víry.

Dejte si pozor, moji milovaní, abyste jednoho dne nebyli nalezeni uprostřed nábožně vypadajících, navenek obřezaných, ale uvnitř převrácených šekemských.

VI. ZRÁDNÉ (A ZRŮDNÉ) JEDNÁNÍ JÁKOBOVÝCH SYNŮ (34,25-29)

Šekemští přistoupili k podmínkám Jakobových synů důvěřivě. Jejich motivem sice byla jejich chtivost, ale jejich jednání se vyznačovalo důvěrou.

- *Tito muži se k nám chovají pokojně. (Gn 34,21)*

Jak moc měli být zanedlouho zklamáni! Jákobovi synové vyhrožovali, vydírali – musíte být jako my! Kdyby šekemšší byli jako Jákobovi synové, tak by už celá Jákobova rodina byla mrtvá!

V knize Genesis už jsme se setkali s hříchem v souvislosti s ženou. A teď nemluvíme o Pádu, i když tam to platí také.

- *Žena vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. (Gn 3,6)*

Genesis 6 – synové božští si brali dcery lidské – nevíme přesně, jak tomuto místu jednoznačně rozumět, ale víme, že je to řečeno v kontextu lidské zkaženosti, hříchu a Božího soudu. Genesis 12 – Abram zapírá svou ženu Sáráj u faraona. Báł se, aby ho nezabili. Stejně tak později u abímeleka (Gn 20) a stejně, i když za jiných okolností, to udělal jeho syn Izák – Gn 26. Abraham i Izák se báli o svůj život a proto lhali a podváděli, ačkoliv jsme nikde neviděli, že by jim skutečně o život šlo. I v našem textu je souvislost se ženou a jde o život. Tentokrát jde o život těch, kteří s tím neměli nic společného.

Synové Jákoba – Istivého – jednají Istivě. Aktivita vychází od dvou starších synů – Šimeóna a Léviho. Zdá se, že oni vymysleli tuto věc a potom ji také zrealizovali. Ale ostatní bratři nezůstávají v ničem pozadu. Nepodíleli se sice na vražedném šílenství těch dvou, ale podívejte do v. 27:

- *Na pobité potom přišli Jákobovi synové a za poskvrnění své sestry město vyloupili. (Gn 34,27)*

Vyloupili celé město. Vzali do zajetí všechny ženy a děti, sebrali všechny dobytek. Co na to Jákob? Podívejte se do posledních dvou veršů kapitoly:

VII. SMUTNÉ DŮSLEDKY (34,30-31)

Jákob znovu neudělal vůbec nic. Podobá se tady jinému otci z Bible – veleknězi Élímu, jehož synové sloužili ve stánku, ale byli to ničemníci, jak říká Písmo, a sváděli celý Izrael. Ale jejich otec s tím nic neudělal. Jenom

říkal: Proč to děláte? Tak to nejde. To není dobrá zpráva, co o vás slyším, ... (1 S 2,23-25).

Jákob má strach. Kdo ví, zda má větší strach ze svých synů nebo z Kenaánců. Jeho strach ho ochromuje. Tam až ho dovedla jeho vlažnost a světskost, jeho duchovní slabost. Jsou to nakonec jeho synové, kdo mají v této kapitole poslední slovo. Musím vás ubezpečit, že to tak nezůstalo – když těsně před svou smrtí dává Jákob svým synům požehnání, tak říká:

- *Šimeón a Lévi, bratři, jejich zbraně – nástroj násilí. V jejich kruh ať nevstupuje moje duše, s jejich spolkem zajedno ať není moje sláva, neboť v hněvu povraždili muže, ve svém rozvášnění ochromili býky. Buď proklet jejich hněv, že byl tak prudký, jejich prchlivost, že byla tak krutá. Rozdělím je v Jákobovi, rozptýlím je v Izraeli. (Gn 49,5-7)*

To není požehnání, ale spíše soud. Jákob napomenul své dva syny, ale oni si nechali poslední slovo – slovo sebeospravedlnění. *Což směl s naší sestrou zacházet jako s děvkou?* Nebyla tady žádná lítost, žádná vina, žádné slitování. Přímo uprostřed Boží rodiny vidíme tolik zkaženosti a hříchu. Synové, kteří působí bolest svému otci a zármutek své matce. Nepoučitelní, zatvrzelí.

Proč to tak bylo? Jak jsme se vůbec dostali do tak hrozné kapitoly, která je plná hříchu od začátku až do konce? Tato kapitola je varováním před milováním světa, před světskostí. Jákobovi zůstalo několik vnějších věcí z jeho náboženství, ale vytratila se veškerá duchovní moc a síla. Jeho vztah s Bohem zůstal někde daleko za ním – u potoka Jaboku, kde byl Penúel, kde Jákob hleděl na Boží tvář. Tam to byl hluboce zbožný muž, který velmi pokorně čelil svému rozhněvanému bratrovi – jeho zbraní byla modlitba, pokora, Boží zaslíbení. O několik let později je jeho duchovní síla pryč a zbraní jeho synů je meč a násilí. To je ovoce světskosti, duchovní slabosti a lenosti.

Jákob sice postavil oltář, ale jaké bylo svědectví tohoto oltáře ve světle těchto událostí? Podle nejnovějšího průzkumu Centra pro výzkum veřejného mínění si jenom 39 % lidí v naší zemi myslí, že církve hrají nějakou roli v otázce vytváření morálky ve společnosti. Ukazuje to, že větší

část naší společnosti se dívá na církve a na křesťany velmi podobně jako se dívali Kenaánci na Jákobovu rodinu po vyvraždění Šekemu.

Křesťané, jsme povoláni k tomu, abychom byli světlem a solí tomuto světu. Naším ovocem musí být láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. To je ovoce Ducha svatého – to je přesný opak světskosti. Láska ke světu, připodobňování se světu v myšlení a jednání je skutečným duchovním nebezpečím, které přináší velmi trpké ovoce. Proto se potřebujeme sytit pokrmem Božího slova, proměňovat podle něj své smýšlení i jednání, být věrní Bohu a slovu jeho milosti. Světskost je překážkou duchovního požehnání a duchovního růstu. K čemu vám budou oběti oltáře, vnější znaky náboženství, když ve svém životě nebudete zakoušet jeho skutečnou moc?

Jaké je řešení toho všeho? To řešení je zjevné od počátku:

- *Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. (Mt 6,33)*
- *Hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. (Ko 3,1-2)*

To je jediné řešení. Bez Krista budeme jako Šimeón a Lévi. Možná ale nejste tak otrlí – tak bychom byli jako ti ostatní bratři. Bez intenzivního vztahu s Pánem budeme jako Jákob – budeme mlčet a dívat se na zlo.

- *Prostoduché zavraždí jejich odmítavost, hlupáky zahubí jejich netečnost. (Př 1,32)*

Moji milí, pospíchejme k Pánu pro moudrost, abychom nebyli prostoduší, jako Jákobovi synové, pospíchejme k Němu pro sílu, abychom nebyli neteční jako Jákob. Jenom u Něj najdeme pravou zbožnost. Jenom každodenní vztah s Ním nám může pomoci neupadnout do milování světa:

- *Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa. A svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky. (1J 2,16-17)*

Amen.

JEŠTĚ TENTO ROK (LK 13,8)

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Kázání č. 1415A, Nový rok 1879. Krátké kázání k novému roku, které na lůžku diktoval nemocný Ch. H. Spurgeon.

Na prahu nového roku a na začátku dalšího svazku kázání vroucně toužíme říci slovo napomenutí, ale místo toho je v tuto chvíli kazatel věznem a musí mluvit ze svého polštáře místo z kazatelny. Nedopusťte, aby těch pár slov, které dokážu dát dohromady, k vám od nemocného muže přišlo s ochablou mocí, protože puška zraněného vojáka vystřeluje kulku stejnou silou, jako puška zdravého. Naší touhou je promlouvat živé slovo – nebo žádné! Kéž ten, který nám dává sílu se posadit a schopnost třaslavým hlasem skládat tyto věty, oblékne tato slova svým Duchem, aby to byla slova podle jeho vlastní mysli.

Vinař se přimlouval za fíkový strom, který nenesl ovoce a prosil, aby byl ponechán ještě tento rok – čímž měl na mysli rok, který bude následovat od chvíle, kdy prosil. Stromy a rostliny, které nesou plody, mají svůj přirozený životní cyklus – zjevně se přiblížil konec roku, kdy byl čas sklízet fíky a začínal se nový rok, kdy vinař okopával a hnojil svou vinici. Lidé jsou jako takové neplodné stromy – jejich ovoce se neobjevuje pravidelně, a je nutné jim vyměřit nějaký konkrétní čas. Zdá se, že pro duchovní sklizeň nebo vinobraní není stanoveno žádné období, a pokud je, snopy a hrozny se neobjevují v pravý čas. Proto musíme říct jeden druhému: „Toto bude začátek nového roku.“ Ať je to tedy tak. Poblahopřejme si navzájem na úsvitu tohoto „nového roku“ a jednomyslně se modleme za to, abychom do něj vstoupili, žili v něm a dožili se jeho konce s požehnáním Pána, jemuž patří všechny roky.

I. ZAČÁTEK NOVÉHO ROKU NÁS NUTÍ, ABYCHOM SE OHLÉDLI ZPĚT

Udělejme to s rozvahou a poctivě. „Ještě tento rok“ – to znamená, že tady byly roky předchozí. Vinař si nevšiml neplodnosti tohoto stromu až nyní, a ani majitel vinice nepřišel poprvé s tím, že tento fíkovník je neplodný. Bůh, který nám dává „ještě tento rok“, nám už dal i ty předchozí. Jeho shovívavá milost není nová! Jeho trpělivost už se prokázala na mnoha našich pádech.

Nejprve přišla naše léta *mládí*, kdy je Bohu příjemné i nepatrné ovoce. Jak jsme je strávili? Šla všechna naše síla jen do divokých výhonků a planých větví? Pokud to tak bylo, potom skutečně musíme oplakávat promarněnou svěžest, promrhaný život, veliké množství hříchů.

Nicméně ten, který se na nás dívá a viděl i to, jak marníme zlaté měsíce mládí, ponechává nás „ještě tento rok“. Vstupme tedy do tohoto roku se svatou horlivostí, aby se to, na co nám ještě zbyly síly a horlivost, neubíralo stejně marnými cestami, jako to předchozí. V patách za léty mladistvými přišla léta mladého věku mužného, kdy jsme si začali budovat domov a stali jsme se stromem zasazeným na určitém místě. Zde už by mělo být dobré ovoce. Přinesli jsme nějaké? Přinesli jsme Pánu koš letního ovoce? Obětovali jsme mu prvotiny své síly? Je-li to tak, můžeme vzdávat chválu milosti, která nás spasila tak brzy. Ale není-li to tak, minulost nás peskuje a se zdviženým prstem nás varuje, abychom „tento rok“ nenechali uplynout stejně, jako roky předchozí.

Kdo promarnil mládí a rozbřesk mužného věku, bude mít jistě své pošetilosti už dost. V uplynulých letech si dosyta užil skutků těla. Byla by to nesmírná ničemnost, zadupat také „tento rok“ do bahna otroctví hříchu. Mnozí z nás jsou v rozpuku života a let, která jsme dosud prožili, není mnoho. Budeme i nadále vyznávat, že naše léta sežraly kobylky a červi? Došli jsme už do poloviny cesty, a pořád nevíme, kam jdeme? Jsme stále pošetilí i ve čtyřiceti? Podle svého věku se blížíme polovině století, a rozvážnost je stále ještě daleko? Jak smutné je, veliký Bože, že i lidé ještě starší jsou dosud bez rozumu!

V šedesáti stále nespasený? V sedmdesáti neznovuzrozený? Neprobuzený osmdesátník? Duchem neobnovený devadesátiletý? Jaké překvapení pro všechny a vždycky! Snad tato slova proniknou ke sluchu takových lidí a zaslechnou je tak, jak je nikdy neslyšeli. Setrvávat v hříchu vede k zatvrzelosti srdce, a když duše dlouho spala v lhostejnosti, je těžké ji probudit ze smrtelného spánku. Zvuk oněch slov „ještě tento rok“ připomíná některým z nás roky veliké milosti, zálibně jiskřivé a zářící. Položili jsme ty roky Pánu k nohám? Podobají se stříbrným zvonkům koní (Zach 14,20) s nápisem „Svatý Hospodinu“?

Jestli ne, jak jednou vysvětlíme, že ačkoliv „tento rok“ zvučí radostným milosrdenstvím, my jsme ho přesto strávili na cestách lhostejnosti? Stejná slova připomínají některým z nás léta krutého utrpení, kdy jsme byli doslova okopáváni a hnojeni. Jak tato léta pominula? Bůh pro nás udělal veliké věci, pečlivě a štědře nás zaopatřil vším potřebným, přehojně a se vší moudrostí se o nás staral. Přinesli jsme užitek, který odpovídá vynaložené péči? Povstali jsme z lože trpělivější a laskavější, odpojeni od světa a připojeni ke Kristu? Přinášíme hrozny, abychom odměnili vinaře? Neodmítejme tyto zkoumavé otázky, neboť se může stát, že další rok bude rokem zajetí, dalším obdobím přetavování a tříbení. Kéž Pán dá, aby z nás přicházející soužení odstranilo ještě více plev než ta předchozí, a ponechalo pšenici čistší a lepší.

Nový rok nám také připomíná, že tu byly příležitosti k tomu, abychom byli užiteční – některé jsme využili, jiné promarnili. Rovněž nám připomíná nesplněná předsevzetí, která vykvetla jen proto, aby zas uvadla. Bude i „tento rok“ jako ten předchozí? Neměli bychom se spolehnout na milost, která vyrůstá z milosti již získané? Neměli bychom hledat sílu k tomu, abychom své ubohé a slabé sliby dovedli do velkých činů? Když se díváme zpátky a naříkáme nad pošetilostmi, jimiž bychom už „tento rok“ nechtěli být poutáni, skláníme se před odpouštějící milostí, zachovávající prozřetelností, nespoutanou štědrostí i Boží láskou a doufáme, že na nich budeme mít podíl i „tento rok“.

II. BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ PŘIDÁVÁ JEŠTĚ JEDEN ROK

Kdyby mohl kazatel přemýšlet svobodně, mohl by svůj text rozvést ještě mnoha směry, ale protože je slabý, musí se nechat vést dál k druhé úvaze – text zmiňuje milosrdenství. Byl to projev velké dobroty, že strom, který kazil zem, zde mohl zůstat ještě další rok. Na takto prodloužený život bychom vždy měli nahlížet jako na milosrdný dar. Musíme rozumět tomu, že „ještě tento rok“, je darem Boží milosti. Bylo by špatné mluvit o něm tak, jako by nám nezáleželo na životě, jako bychom svůj nynější život považovali za zlý nebo že je nám dán za trest. To, že jsme zde „ještě tento rok“, je výsledkem přímluv lásky a je to kvůli záměru lásky.

Člověk bez Boha by měl myslet na to, že Pán ho chce ve své trpělivosti dovést ke spasení a že by se měl nechat táhnout těmito provázky lásky, kterými ho přitahuje. Kéž by Duch svatý dal rouhači, rušiteli dne odpočinku a zjevnému zpustlíkovi pocítit, jaký je to div, že k jejich životu byl přidán „ještě tento rok“! Je jim to dopřáno proto, aby dál proklínali svého Stvořitele, rouhali se mu a bouřili se proti němu? To by mělo být jediné ovoce trpělivého milosrdenství? Neměl by se liknavý člověk, který od sebe svým zdržováním a prázdnými sliby odstrkoval nebeského posla, divit, že je mu dovoleno vidět „ještě tento rok“? Jak je to možné, že ho Pán přes všechnu jeho nerozhodnost a navzdory jeho váhání stále ještě snáší a udržuje při životě? Měl by tento další rok milosti vypadat stejně?

Bude se stále dokola opakovat tentýž příběh prchavých dojmů, ukvapených předsevzetí a rychlého odpadnutí? Umlčené svědomí, tyranie žádostí, potlačované city ... měl by tím být naplněn také další rok? Chraň nás Pán, aby někdo z nás váhal a otálel „ještě tento rok“. Nekonečné milosrdenství zadržuje sekeru spravedlnosti. Chceš ho urážet opakováním stále stejných hříchů, které vedou k tomu, že se nad tebou pozvedá meč hněvu? Co by mohlo více skličovat srdce plné dobroty než tvá nerozhodnost? Nebyl právě proto Pánův prorok netrpělivý a nevolal: „Jak

dlouho budete poskakovat na obě strany?“ Kéž nás Bůh sám tlačí k rozhodnutí a vyžaduje od nás neodkladnou odpověď!

Nerozhodná duše, jak dlouho se budeš zmítat mezi nebem a peklem? Jak dlouho budeš dělat, jako kdyby bylo těžké rozhodnout se mezi otroctví satanovým a svobodou láskyplného domova velkého Otce? Budeš „ještě tento rok“ závodit ve vzdoru proti spravedlnosti a zaměňovat hojné milosrdenství za souhlas s pokračující vzpourou? Chceš „ještě tento rok“ využívat Boží lásku k tomu, abys mohl dál žít v hříchu? Ach, nejednej tak nízce, v tak zřejmém kontrastu ke každému ušlechtilému citu, tak ničivě vůči tomu, co je ve tvém nejlepším zájmu! Věřící bude zachován mimo nebe „ještě tento rok“ z lásky, nikoliv v hněvu. Protože jsou zde lidé, pro jejichž záchranu je nezbytné podržet věřícího v těle, aby těmto lidem mohl pomoci na jejich cestě do nebe, a další vedl k nohám Vykupitele Božím slovem.

Nebe ještě není pro mnoho svatých připraveno, protože jejich nejbližší tam ještě nepřišli a jejich duchovní děti se ještě neshromáždily ve slávě v takovém počtu, aby byl správný čas je v nebi přivítat. Musí počkat „ještě tento rok“, aby jejich odpočinutí bylo ještě slavnější a aby jim snopy, které s sebou přinesou, přidaly ještě více radosti. Nepochybně můžeme – kvůli duším, pro potěšení z oslavy Pána, pro rozmnožení klenotů na naší koruně – počkat zde „ještě tento rok“. Toto je rozsáhlé pole, ale nemůžeme se tu zdržovat, protože nemáme dostatek prostoru a síly máme ještě méně.

III. BOŽÍ MILOST MÁ SVÉ HRANICE

Naše poslední slabá výpověď nám připomíná, že výraz „ještě tento rok“ obsahuje omezení. Vinař nežádal déle než jeden rok. Jestliže nepomůže okopání a pohnojení, už nebude žádat dále a strom bude vyřazen. I když se sám Ježíš přimlouvá, prosba o slitování má své hranice a svůj čas. Nebudeme navěky ponecháni sami sobě a nebudeme napořád kazit zemi. Pokud nebudeme činit pokání, zahyneme! Pokud nám nepomůže rýč, padneme pod sekerou! Každému z nás jednoho dne začne jeho poslední rok! Proto se každý z nás musí ptát – není to právě tento?

Má-li být poslední pro kazatele, měl by si opásat bedra, aby mohl zvěstovat Pánovo poselství celou svou duší a volat lidi k tomu, aby se smířili s Bohem. Drahý příteli, bude „tento rok“ tvůj poslední? Jsi připravený spatřit, jak se zvedá opona věčnosti? Jsi připravený slyšet křik o půlnoci a vstoupit na svatební hostinu? Soud a všechno, co bude následovat je dědictvím pro každého člověka – blahoslavení jsou ti, kdo skrze víru v Ježíše mohou čelit Božímu soudu bez hrůzyplných myšlenek. I kdybychom patřili mezi nejstarší lidi, musíme nakonec odejít – musí přijít konec a musíme slyšet hlas: „Toto praví Pán: ‚Tento rok zemřeš.‘“

Tolik lidí nás už předešlo a každou hodinu odcházejí další, takže žádný člověk nepotřebuje, aby mu to někdo dále připomínal. Ale protože člověk tolik usiluje o to, aby zapomněl na svou smrtelnost, ztrácí tím vlastně svou blaženou naději, protože mu tyto věci moc často nepřijdou na mysl. Smrtelný člověče, vzpamatuj se! Připrav se na setkání se svým Bohem, protože se s ním jistojistě setkáš. Hledej Spasitele, ano, hledej ho dřív, než se slunce skloní k odpočinku.

Ještě jednou, „ještě tento rok“, a může to být také už jenom „tento rok“, je kříž vztyčen jako maják tomuto světu – jediné světlo, k němuž žádné oko nevzhledne bez užitku. Kéž by miliony pohlédli tímto směrem a měli život! Pán Ježíš brzy přijde podruhé a potom pronikavý jas jeho trůnu nahradí mírnou září jeho kříže. Zjeví se soudce, ne vykupitel. Nyní zachraňuje, ale potom bude ničit. Kéž nyní zaslechneme jeho hlas. Přidal nám další den – usilujme tedy o to, abychom dobře využili čas milosti. Hleďme ještě dnes uvěřit v Ježíše! Vždyť by to mohlo být naše poslední dnes.

Toto je přání muže, který teď unaveně padá zpátky do peřin. Vyslyšte ho pro záchranu svých duší a žijte! Amen.

Vydává Jaroslav Kernal

Soli Deo Gloria

Praha © 2021